

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Sunt qui dicant.

Organ for Haslev Gymnasium.

Nr. 4.

Torsdag den 13. Maj.

1915.

Majfesten.

—o—

Saa fik vi da Foraar igen, det vi i den mørke, kolde Vinter længtes efter. Tit troede vi „Saa, nu har vi Foraar“. Og vi blev skuffede. Snestorme jog atter Foraaret bort. Men endelig fik Solen Magt og Naturen vaagnede atter til Liv. Dag efter Dag betragtede vi Bøgeskoven, Knopperne blev større og større, indtil Skoven endelig stod klædt i sin grønne Dragt.

Da var det Tid at fejre Majfesten, en Glædesfest for Foraaret.

Som alle havde haabet, blev det et straalende Vejr. Kl. 9 mødtes alle festligt klædte. Glæde og Forventning stod at læse i alles Ansigter. Mange vidste slet ikke, hvad der skulde ske; men de vidste, det var noget meget interessant.

Med F. D. F.s Musikkorps i Spidsen vandrede vi i Skoven (Haslev Hestehave).

Sandelig, det var „nye Skabnings-Under“, der viste sig for vort Øje.

Den lysegrønne Skov, den klare blaa Himmel, det myldrende Blomsterflor, var som en Drøm af Skønhed og Lykke.

Da vi havde hvilet os lidt efter den anstrængende Marsch, spiste vi Frokost, medens det utrættelige Musikkorps spillede. Da de spillede „There is a long way“, straaled Hr. Sønderlund af Glæde. Senere legede vi. Drengene legede Røvere og Soldater, medens Pigerne holdt sig til de mere stille Beskæftigelser, Runddans o. l.

Et lille Selskab af unge Damer holdt mere af den siddende eller liggende Tilværelse. De

fordrev Tiden med at sige „vandede“ Vittigheder, det passede jo ogsaa bedst i den Varme.

Tiden gik hurtigt, og snart kom det spændende Øjeblik, da Majgrevinden skulde vælges. Det blev den yngste paa Skolen, Lili Lautrop. Med Hurrarab blev hun kaaret og sat op i Grevindestolen, der var pyntet med Bøgegrene.

Philip Madsen og Christen Weibel blev udnævnt til Grever, de skulde bære Risene. H. P. Nyborg blev udnævnt til Baron og maatte bære Ferlen. — Det var ansvarsfulde Poster.

Paa Hjemvejen blev den lille Grevinde baaret af sine lydige Tjenere.

Paa Hjemvejen kunde man med Rette synges: „Gymnasiets Damer gaar i Røg og Damp“. De blev nemlig bæret med alt det Støv hele Skolen sparkede op fra Landevejen. Deres eneste Trøst var sikkert, at man skal have 7 Pund Snavs i sig om Aaret, saa kunde de jo ligesaa godt tage de 5 Pund med det samme, saa var det overstaaet.

Da vi naaede Byen blev Bøgegrene hævdede, og Musikken spillede. selv de voksne Mennesker fra Gymnasiet kunde nu gaa pænt to og to.

Det var sikkert et smukt Syn, da vi gik ned gennem Jernbanegade, og Fotografierne saavel som almindelige Mennesker stormede til.

Da vi kom til Skolen sang vi: „Kom blankeste Sol“ og „Dejlig er Jorden“. Dernæst holdt Rektor en Tale, og Ferlen og Riset blev knækket, som Tegn paa, at de ikke mere skulde bruges. Et Lettelsens Suk gik igennem Forsamlingen. Men da Rektor tilføjede: „Men

hvis det bliver nødvendigt, saa gror der flere, hvor de kom fra“, saa var der enkelte, der satte betænkelige Ansigter op.

Til sidst blev der raabt Hurra for den lille Grevinde og for Rektor, det var Tak til Rektor for den morsomme Dag, vi havde haft.

Snakken.

--0--

„Kammerater, der er en Ting, der skæmmer Haslev By og Haslev Gymnasium, og det er Snakken“. Indsenderen af denne Artikel — lad os kalde ham Hr. X — maa vistnok have eller rettere sagt, han har ment, at enhver skulde sætte sin Ære for højt til at rakke ned paa sine Medmennesker. Dette er meget rigtigt og fuldkommen sandt, men Hr. X tillader sig Ytringer, som ikke maa gaa upaatalt hen. Hr. X maa rent ud sagt være meget inde i Købstædernes og Haslevs Forhold, siden han har tilladt sig den Bemærkning, „at det er galt med denne Snakken i en Købstad, men det er værre i en Stationsby som Haslev“. H v o r f o r e r d e t d e t? Jeg tror ikke Hr. X kan give nogen som helst Forklaring derpaa, og hvis han kunde, saa er denne vist grundet paa saa svage Støttepunkter, at den ved en grundig Undersøgelse vilde blive fuldstændig kuldkastet. Selv om Hr. X ved visse Lejligheder kan bevisliggøre, at han har hørt noget saadant, saa tror jeg ikke, at det er altid, som han lader til.

Hr. X skriver videre, „at man ikke kan komme i Selskab, uden at der bliver rakked ned paa en eller anden“. Vilde man spørge ham personlig om i hvilket, saa hverken vilde eller kunde han besvare dette Spørgsmaal; men jeg tror, at — hvis det da er et dannet Selskab, Hr. X mener — dette ikke er Tilfældet. Hvem vilde vel gøre det; tror Hr. X da ikke, at der er Ære i Livet paa Folk. Jeg beklager disse Mennesker, som ikke tror, at der er Ære i andre Mennesker, end dem selv.

Med Hensyn til Haslev Gymnasium, da mindes jeg ikke i den Tid, jeg har gaaet i

Skole der, at have hørt noget saadant; men derfor kan dette Lumskeri alligevel have fundet Sted. Er det virkelig saadan, hvad jeg af Hjertet meget beklager, at nogle af Eleverne gaar og udpeger en Kammerats Fejl hos andre, saa vil jeg give Hr. X min Haand og med oprejst Pande sammen med ham bekæmpe denne Last.

Indleveret af C.

En Rejsebeskrivelse.

(Fortsat.)

--0--

En af de første Dage, jeg var hos min Bro'r, skulde han paa en Forretningsrejse, og for at jeg ikke skulde kede mig ved at være alene, tog han mig med. Vi rejste først med Toget til Wloclawek (udt. Wotswaavek). Da jeg sikkert flere Gange vil komme til at nævne denne By, vil jeg fortælle lidt om den. Det er en By ved Weichsel paa ca 50000 Indbyggere. Selve Byen er rigtig pæn, naar undtages Gaderne. De er — som overalt i Polen — skrækelige, snævre og ualmindelig daarligt brolagte; men er man endelig balanceret ned af den, uden at der er sket nogen Ulykke, kommer man ned paa en smuk Spadseresti ved Weichsel, der flyder bred og rolig, uden Svulmen, uden Stønnen eller Klage og lader sig lige saa lidt nu som tidligere forstyrre af, hvad der sker i Polen.

Størstedelen af Beboerne er Polakker; men der bor heller ikke saa faa Jøder. I Begyndelsen syntes jeg blot, de var interessante, disse Jøder. Mændene med den lange Kaftan og den flade „Mutse“ og Kvinderne med Sjaler og — for de giftes Vedkommende — med Parykker. Men efterhaanden lærte jeg ogsaa som alle andre dannede Mennesker at se, hvor de var ækle, snavsede og sjuskede, som de altid var; og saa Grimheden ved dette umiskendelige Jødefysiognomi. Jeg har kun set meget faa kønne Jøder. Ja, virkelig kønne kunne de kun være, saalænge de var Børn.

Saa kunne de ganske vist ogsaa være dejlige, men saa snart de naaede „Lømmelalderen“, begyndte Jødetrækkene at blive udprægede, og saa var Glansen gaaet af St. Gertrud. Mor-somme var de at handle med. Man kunde være sikker paa, at de forlangte dobbelt saa meget for en Vare, som de egentlig vilde have, og naar man saa selvfølgelig protesterede og gik sin Vej, kunde man være lige saa sikker paa, at de kom rendende efter een paa Gaden og bad een om at tage Varen.

Polakkerne var hverken interessante eller ækle; de lignede almindelige kedelige Menne-sker, var blot et stort Nummer mere indskræn-kede, snæversynede og uoplyste.

(Fortsættes.)

Middagsfrikvarter.

—o—

„Dinge linge, linge, Frikvarter!

Hør hvor Klokken til os ler,

vi skal ned paa Legepladsen.

Om det regner eller sner,

har vi dog vort Frikvarter.“

Endelig slaar Forløsningsens Time. Det var den gamle, rustne Klokke, der sang sin Vise om igen. Man styrter fra Pladserne, — hvis Læreren da giver Tilladelse dertil, for ellers kunde man nemt blive „skoldt“ og faa Lov ganske rolig at indtage sin Plads igen, indtil Læreren siger: „Saa maa I gaa.“

Man gaar forholdsvis rolig paa Trappe-gangen, naar undtages enkelte Individier fra 4. Mellem, der drevet af Hunger styrter sig af Sted. Men saa snart man er ude i det Fri, saa gaar det med vild Susen hen ad Gaden, for man skal være hjemme og tilbage igen inden 3 Kvarter; og det gaar nok ikke at komme for sent, for saa kommer der Bemærkninger i „den lille Sorte“.

Først ser man Langeland, han kan tage hele Vejen i 3 Skridt. „Naar jeg engang bliver stor,“ tænker „lille“ Langeland, „saa kan jeg vist konkurrere med Rektor.“

Længere tilbage kommer de Stakler, hvem

Naturen ikke har udrustet med slige Løbe-redskaber. Der er f. Eks. lille „Dengse,“ fra 5. U. eller hvis man tænker paa alle de smaa „Propper“ fra første.

Som Rosinen i Pølseenden (eller maaske rettere Rosinerne, da der jo er flere) kommer Lærere og Lærerinder roligt og sindigt, som man bør. Naar de ser hen over den myldrende Men-neskemasse, tænker de sikkert: „Ta'en med Ro, Stoffer“.

Ad Vejen til Stationen ser man Nolle og Svend. Det er omtrent, som ser man Fader og Søn. Svend optræder som den tugtende, og Nolle modtager hvert Middagsfrikvarter sine Klø. Det er sikkert ogsaa et vanskeligt Hverv, Svend har paataget sig, at opdrage „Nolle.“ Jeg tør sige det er en Umulighed.

Hen ad Vestergade gaar en hel Række Ungmør Arm i Arm. Det er Gerda Bagger, Kristine Jespersen-Skree, Asta Wissing og mange andre. Ad Ringstedvej marscherer de 4 smaa Bygmestre, de skynder sig hjem for at faa noget at spise, saa de snart kan blive store.

Den værste Opgave har sikkert Kostelev-erne. Thi for at være Kostelev maa man kunne gaa paa Line, for Vejen gaar op ad „skraa Brædder.“ Man maa have Tungen lige i Mun-den og Næsen mellem begge Øjne. Selv lille „Musse“ (Mogens) kæmper sig under kyndig Vejledning af de ældre og mere erfarne gen-nem de ubanede Veje.

Det er dog ikke alle Elever, der forlader Skolen. Nogle maa blive der paa „tør Kost“. De sidder nede i Frokostsalen. Snart fyldes den af herlig Duft af Rullepølse, Spegepølse, Ost og andre Herligheder. Derefter serveres som Dessert Højtlesning. Undertiden serveres ogsaa kold Steg, Luftsteg.

Omkring Kl. 12¹/₂ begynder man atter at gaa i Skole. Nogle gumler endnu paa Re-sten af Bøffen, den var sej. Kosteleverne kommer gerne farende i sidste Øjeblik. Hvis man i det fjerne ser Hr. Spang paa Vej til Skole, ved man, det er sidste Øjeblik, og Motoren maa gaa for fuld Damp.

Fra Ringstedvej ser man en hel Flok komme „sejlende“, det er 5 Repræsentanter

fra det davidsenske Hus. De „mydrer“ gerne til Skole i sidste Øjeblik.

Man naar forpjusket Skolen, man drager et Lettelsens Suk. Trods alt i rette Tid. Alle ser veltilfredse og mætte ud. Nu kan man atter arbejde.

Vero.

Fodboldkampen

den 9. Maj mellem et udvalgt Hold fra Haslev og Herlufsholm.

— 0 —

Den 9. Maj blev det altsaa bestemt, at der skulde finde en Træningskamp Sted mellem Herlufsholm og Haslev paa førstnævntes Bane.

Det var paa Forhaand givet, at Haslev skulde tabe! dog gav den Medbør, som Lykken gav Haslev, da Kampen begyndte Kl. 2, straks hos alle de tilstedeværende Haslevitter Haab om, at det skulde lykkes Haslev, at finde Vej til Modstandernes Net.

I. Halvleg. 0 — 2.

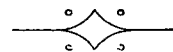
Herlufsholm gav op og Spillet førtes næsten hele Tiden foran Haslevs Maal, kun en Gang lykkedes det Haslev at komme Herlufsholms Maal paa nært Hold, men „Stump“ forfejlede Bolden og Chancen var tabt. „Manse“ som Maalmand gjorde sine Sager pænt; dog kunde han ikke med al sin Magt have taget de to Bolde, som blev lagt ind fra Herlufsholms højre Yderwing, og som blev excentret i Maal af Heiberg og Nyeborg.

II. Halvleg. 0 — 3.

Haslev havde nu Modvind og Spillet førtes da hele Tiden om dets Maal. Det lykkedes Herlufianerne at sende 3 Bolde ind i Haslevs Net; en ved Nyeborg og to ved Aarup. Haslev havde lige ved Slutningen af II. Halvleg et Opløb, som desværre blev standset af Rattsack. Af Haslevs Spillere var Melvej uden Tvivl den flotteste, Nyborg og Engell var heller ikke daarlige. Kort sagt Haslevs Forsvar var stærkt

men dog for svagt til at kunne modstaa Herlufsholms stærke Angreb.

Som Dommer fungerede Adjunkt Gøtzsche.
A.

Har De hørt —

— 0 —

at Langeland hver Dag 3 Gange maa sluge langlandske Piller eller som man ogsaa kalder dem „Stikpiller“. Hr. Langeland erklærer at det hjælper „storartet“,

— — —

at der i en Dansktime blev sagt „at Holberg havde Molière til Forben“ i Stedet for til Forbillede,

— — —

at der i en Matematiktime skete det uheldige at Frk. Høybye fik en paa Kassen,

— — —

at de først udsprungne Bøgegrene fra Skoven blev overrakt Redaktionen af Jørgen Kristiansen I. M. V.

— — —

at Langeland har sat en ny Rekord med Hensyn til sit „lille Sidespring“,

— — —

at Hr. Sønderlund har været Døden nær; han røg nemlig 1 Cigar mere i sidste Uge end normalt.

Fra en Engelsktime.

Læreren: „Hør Peter, hvad hedder det: „Hvem er den ældste Christian eller Jens?““

Peter: „Hr, Lærer, de er lige gamle.“

Trykt i
Haslev Bogtrykkeri. — C. Bagger.